

Blijdschap

In de Bijbel komt het woord blijdschap heel veel voor, en ook het woord vreugde en de van deze beide woorden afgeleide uitdrukkingen. God is de God van alle ware blijdschap, de Bron van ware vreugde. Voor Zijn volk maakte Hij het mogelijk dat de blijdschap van de Heer hun sterkte zou zijn. Door hun ontrouw en zonden is voor het Joodse volk als geheel de blijdschap verloren gegaan. In de tijd die in de Evangeliën beschreven wordt, vinden we het volk zonder koning en profeet, in de macht van de Romeinen. De enige troost voor de vromen onder hen waren de woorden van de profeten: in de toekomst zou het weer anders worden.

Toen kwam plotseling het woord van de engel tot de herders: 'Vreest niet, want zie, ik verkondig u grote blijdschap, die voor het hele volk wezen zal; want u is heden een Heiland geboren' (Luk. 2:10). Niet alleen blijdschap, maar grote blijdschap. Niet alleen bestemd voor die vrome herders, maar voor het hele volk. En niet alleen voor het Joodse volk, maar voor alle mensen van de hele wereld, zoals later bekend werd gemaakt.

Bron en oorzaak van die grote blijdschap is Jezus Christus. In dit artikel willen we trachten iets te zeggen wat die blijdschap ook voor ons betekent of betekenen kan. Het is niet mogelijk alle Schriftplaatsen te bespreken waar dit onderwerp genoemd wordt. We willen ons beperken tot enkele woorden van onze Heer Zelf, en daarna van allen die door hun Brieven aan de inhoud van het Nieuwe Testament hebben bijgedragen: Paulus, Jakobus, Petrus, Johannes en Judas.

De Heer Jezus Christus

In de laatste nacht vóór Zijn sterven op Golgotha heeft de Heer in Zijn toespraak en gebed zeven maal het woord blijdschap gebruikt (Joh. 15:11; 16:20,21,22,24; 17:13).

Heel Zijn leven werd gekenmerkt door innerlijke vrede en blijdschap onder alle omstandigheden. Eerst heeft Hij tegen Zijn discipelen gezegd dat Hij ook hun die vrede geven wilde (Joh. 14:27). Daarna heeft Hij hun ook die blijdschap toegezegd (Joh. 15:11).

Het genot van die blijdschap was wel aan voorwaarden verbonden. Zijn woorden 'dit heb Ik tot u gesproken' wijzen op het voorafgaande. Daarin sprak Hij over het in Hem blijven en het in Zijn liefde blijven. Dit was mogelijk door Zijn woord te bewaren. Wanneer op deze wijze de blijdschap van de Heer hun deel zou worden, zou daarmee hun eigen blijdschap vervuld, dit wil zeggen volledig, worden. Er zou niets meer ontbreken. Als wij bij onszelf of in elkaar gebrek aan blijdschap vaststellen, ligt dat niet aan de gever. De oorzaak daarvan moeten wij bij onszelf zoeken.

Paulus

Vooraf in zijn Brief aan de Filippiërs heeft de apostel Paulus herhaalde malen dit woord gebruikt. En dat niet alleen in opwekkende zin tot anderen. Hij kon zeggen dat hij met blijdschap voor alle gelovigen daar bad. Zijn blijdschap werd niet vertroebeld door het feit dat enkelen misbruik maakten van zijn gevangenschap door zichzelf naar voren te dringen. Wat zij zeiden, was wel goed, zij verkondigden immers Christus. Maar hun motieven deugden niet, die kwamen voort uit partijzucht, met de bedoeling de gevangenschap van Paulus te verzwaren.

Ondanks dit laatste kon Paulus zich van harte verblijden dat Christus verkondigd werd. En in die houding wilde hij volharden. 'Daarin verblijd ik mij en zal ik mij ook verblijden' (Fil. 1:18). Deze dienstknecht van de Heer bezat zozeer de gezindheid van zijn Meester, dat niets en niemand hem

die blijdschap kon ontroven. Geen bittere vijandschap van buiten (hij kon zingen in de gevangenis), geen tegenwerking van onoprechte broeders. Zelfs al zou in zijn dienst het offer van zijn leven gevegd worden, dan zou hij dit met blijdschap geven. Zo'n man heeft toch zeker wel het recht om te zeggen: 'Verblijdt u zich evenzo' (Fil. 2:18). En nog eens: 'Verblijdt u in [de] Heer' (Fil. 3:1). En nog eens: 'Verblijdt u altijd in [de] Heer! Nog eens zeg ik: Verblijdt u!' (Fil. 4:4).

Omstandigheden kunnen ons dit wel eens erg moeilijk maken, maar die omstandigheden kunnen toch niet zwaarder zijn dan die van Paulus. Zolang de Heer uitsluitend de Bron van onze blijdschap is, kunnen omstandigheden ons die blijdschap niet ontnemen.

Aan andere uitspraken in de Brieven van Paulus gaan we stilzwijgend voorbij.

Petrus

'Daarin verheugt u zich, nu, als het nodig is, voor een korte tijd bedroefd door velerlei verzoeken, opdat de beproeving van uw geloof, veel kostbaarder dan die van goud, dat vergankelijk is en door vuur beproefd wordt, blijke te zijn tot lof en heerlijkheid en eer in de openbaring van Jezus Christus. Hem hebt u lief, hoewel u Hem niet gezien hebt; door het geloof verheugt u zich in Hem, hoewel u Hem thans niet ziet, met een onuitsprekelijke en verheerlijkte vreugde' (1 Petr. 1:6-8).

Deze woorden, die eveneens tot gelovige Joden gericht zijn, sluiten nauw aan op de woorden die we de vorige keer in de Brief van Jakobus gelezen hebben. Ook hier wordt het doel van de velerlei verzoeken als geloofsbeproevingen in het licht gesteld. Daarom en daarin konden ook deze gelovigen zich verheugen.

In het achtste vers worden we gewezen op een nog veel duidelijker bron van blijdschap, namelijk de Heer Zelf. Nog zien we Hem niet met onze ogen, zoals dit spoedig het geval zal zijn. Maar in het geloof mogen we Hem aanschouwen en met de dichter zeggen:

*U loof ik, Heer, dra stilt U ons verlangen,
dan zult U ons in 't Vaderhuis ontvangen.
Slechts vreugde zie ik, als ik U aanschouw.
't Is Heer, Uw lof, die ik ontvouw.*

G.L. 85:6

Welk een vreugde moet dat zijn, als de blijdschap die we nu genieten, door Petrus reeds onuitsprekelijk en verheerlijkt genoemd wordt. Kennen we deze vreugde uit ervaring? Of zien we praktisch te weinig op de Heer Jezus?

Johannes

In alle drie Brieven schrijft Johannes over blijdschap. In 1 Johannes 1:4 lezen we: 'En deze dingen schrijven wij u, opdat uw blijdschap volkomen zij'. Dit was dus het doel dat hij trachtte te bereiken. Daarom stelde hij aan de gelovigen de heerlijkheid van de Persoon van Jezus Christus voor. En het is immers ook onze ervaring, dat je steeds blijer wordt naarmate Hij een grotere plaats in het hart inneemt.

In de tweede Brief schrijft hij in vers 12: 'Ik hoop tot u te komen en van mond tot mond te spreken, opdat onze blijdschap volkomen zij'. Wat een prachtig doel voor een bezoek kondigt

hij hier aan. Het schijnt niet helemaal vast te staan of hier 'uw' of 'onze' gelezen moet worden. Maar we weten allemaal dat wie anderen blij maakt, zelf ook daardoor blijer wordt.

Het schijnt dat jammer genoeg niet elk bezoek gebracht kan worden met zo'n doel. Soms moet er over zonden of afwijkingen gesproken worden en moet er vermaand of terechtgewezen worden met het Woord van God. Als dit dan maar aangenomen en opgevolgd wordt, zal uiteindelijk toch hetzelfde doel bereikt worden. God wenst blijde kinderen te zien. Hij wenst in hen de blijdschap van Zijn geliefde Zoon te herkennen. Wat uit andere bronnen komt, heeft voor Hem geen waarde.

In de derde Brief noemt Johannes nog een andere soort blijdschap, die uit de eerste voortvloeit. In het vierde vers lezen wij: 'Ik heb geen grotere blijdschap dan deze, dat ik hoor, dat mijn kinderen in de waarheid wandelen' (zie ook 2 Joh. :4). Deze blijdschap staat in nauw verband met de dienst die voor de Heer verricht wordt. Soms brengt die dienst grote teleurstelling, soms ook grote blijdschap. Paulus spreekt daar ook over. Zaaïen gaat met tranen gepaard, het oogsten geschiedt met vreugde. Wij zien ook bij Paulus dat de resultaten van zijn werk voor hem een bron van blijdschap waren.

Judas

In de prachtige lofprijzing aan het slot van zijn Brief schrijft Judas over grote vreugde. Hiermee wordt niet bedoeld de blijdschap die wij nu op aarde kunnen genieten, zoals in de andere Schriftgedeelten die we gelezen hebben. Judas spreekt hier over toekomstige vreugde. Dit is voor ons ook een zeer belangrijk onderwerp. We kunnen erdoor bemoedigd en gesterkt worden. Zowel in het Oude als in het Nieuwe Testament lezen wij hoe gelovigen kracht en volharding geput hebben door het zien op de beloning die voor hen was weggelegd. Van onze Heer Jezus Zelf lezen wij in Hebrëen 12 dat Hij om de vreugde die voor Hem lag, het kruis heeft verdragen en de schande heeft veracht en is gaan zitten aan de rechterzijde van de troon van God. En ziende op Hem vinden wij ook de kracht om te volharden tot ook wij in Zijn eeuwige blijdschap mogen ingaan.

*Eeuwig zal ik mij verblijden,
vrij van zonde, moeite en pijn,
van verdrukking, angst en lijden,
eeuwig zal 'k bij Jezus zijn.*

G.L. 70:5

H. Wilts